

Sygn. akt V KK 309/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek

SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **S.M.**

skazanego z art. 254a k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 października 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich - na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 22 października 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

S.M. wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 października 2018 r., sygn. akt II K (...) został skazany za popełnienie przestępstwa określonego w art. 254a k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., polegającego na zakłóceniu w

nocy 27.08.2012 r. w S. gmina S., działania części sieci energetycznej w ten sposób, że usiłował zabrać w celu przywłaszczenia transformator elektryczny średniego napięcia o wartości 22 056,02 zł poprzez jego zdemontowanie, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż został spłoszony - na karę roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz E. Sp. z o.o. w P. Oddziału Dystrybucji w S. w wysokości 22 056,02 zł. Wyrok ten uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego w dniu 30 października 2018 r.

Od tego wyroku kasację na korzyść skazanego S.M. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich podnosząc rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. polegające na skazaniu S.M. za czyn z art. 254a k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k., w sytuacji braku zgody państwa wydającego na pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej za popełnienie przestępstwa, co stanowi bezwzględłą przyczynę uchylenia orzeczenia, określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postępowanie karne w przedmiocie czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 254a k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 §1 k.k., za którego popełnienie S.M. został skazany wskazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 października 2018 r., sygn. akt II K (...), zostało w toku postępowania przygotowawczego zawieszone postanowieniem prokuratora Rejonowego w S. z dnia 23.11. 2012 r., z uwagi na fakt ukrywania się oskarżonego. Za oskarżonym wydano list gończy i zastosowano wobec niego tymczasowe aresztowanie. S. nie stawiał się również do wykonania wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w G. z dnia 24.10. 2012 r., sygn. akt II K (...) wobec czego wydano w stosunku do skazanego Europejski Nakaz Aresztowania.

S.M. został zatrzymany przez policję norweską w dniu 19.12. 2015 r. w związku z prowadzonym postępowaniem ekstradycyjnym dotyczącym wykonania kolejnego wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 24.09.2012 r. II K (...). W toku

prowadzonego postępowania ekstradycyjnego rozszerzono jego zakres o ekstradycję S.M. w sprawie o sygn. II K (...).

W dniu 10.02. 2017 r. S.M. został na podstawie postępowania ekstradycyjnego wydany z Norwegii do Polski w celu wykonania wyroków stanowiących przedmiot postępowania ekstradycyjnego. Jeszcze na terenie Norwegii S.M. nie wyraził zgody na zastosowanie uproszczonej procedury ekstradycyjnej (art. 66 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14.06.1985 r.) i nie zrzekł się ochrony wynikającej z zasady specjalności z art. 596 k.p.k.

W związku z wydaniem oskarżonego do Polski podjęte zostało zawieszone postępowanie o czyn, który miał popełnić w dniu 27.08. 2012 r. w S., polegający na zamachu na urządzenie infrastruktury energetycznej i usiłowaniu kradzieży transformatora elektrycznego, uchylono list gończy i postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego.

Ustanowiony w sprawie obrońca podejrzanego w dniu 29.08.2017 r. złożył do sądu wniosek, w którym zamieścił oświadczenie podejrzanego aby niezależnie od decyzji władz norweskich kontynuować wyżej opisane postępowanie i zakończyć je w jak najszybszym terminie. S.M. wyraził osobiście zgodę na kontynuowanie postępowania, zaś w dniu 29.06.2018 r. złożył pisemny wniosek o skazanie go w trybie art. 335§1 k.p.k. W tym samym dniu prokurator sporządził wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności i orzeczenie obowiązku naprawienia szkody. Wniosek ten został zaakceptowany przez Sąd Rejonowy w S., który wydał wyrok, uwzględniający propozycje wniosku.

W toku postępowania wykonawczego administracja Zakładu Karnego w G. zwróciła się do Sądu o wyjaśnienie w trybie art. 13 k.k.w. wątpliwości co do istnienia podstaw prawnych wykonania kary w związku z przekazaniem skazanego do Polski w trybie postępowania ekstradycyjnego.

Postanowieniem z dnia 9.11.2018 r. Sąd Rejonowy w S. wstrzymał wykonanie wobec S.M. orzeczonej kary.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią przepisu art. 596 k.p.k. osoba wydana może być ścigana, skazana oraz pozbawiona wolności w celu wykonania kary wyłącznie za przestępstwa popełnione przed dniem wydania, w związku z którymi nastąpiło wydanie. Chodzi tu o przestępstwa określone we wniosku ekstradycyjnym i następnie w decyzji o wydaniu osoby ściganej lub skazanej. Wskazany przepis zakazuje wszczęcia i prowadzenia przeciwko osobie ściganej postępowania karnego i to niezależnie od trybu, w jakim miałyby to nastąpić, a także jej skazania oraz pozbawienia wolności w celu wykonania kary. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że brak zgody państwa wydającego na pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej stanowi przeszkodę w ściganiu i jest tym samym „inną okolicznością wyłączającą ściganie” w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., co stosownie do treści art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. kwalifikować należy jako bezwzględną przyczynę odwoławczą. Zasada specjalności nie ma jednak charakteru bezwzględnego. Państwo wydające może bowiem wyrazić zgodę na objęcie postępowaniem również przestępstw innych niż te, w związku z którymi nastąpiło wydanie. W celu wyjednania takiej zgody właściwy polski organ powinien wystąpić do państwa wydającego z odpowiednim wnioskiem. W świetle tych wywodów jest oczywiste, że Sąd Rejonowy w S. wydając wyrok wobec S.M. rażąco naruszył treść art. 596 k.p.k., a naruszenie to stanowiło orzekanie wbrew okoliczności wyłączającej ściganie i miało istotny wpływ na treść wyroku. Z tego powodu należało uchylić zaskarżony kasacją wyrok i z uwagi na możliwość konwalidowania braku zgody państwa wydającego na pociągnięcie oskarżonego do odpowiedzialności karnej za czyn objętym tym postępowaniem, a więc przedwczesność umorzenia postępowania na podstawie art. 17§1 pkt 11 k.p.k., należało sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.